

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 573/2022

09.06.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Гордане Добросављевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару Кв 252/21 од 13.10.2021. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 169/21 од 28.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гордане Добросављевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару Кв 252/21 од 13.10.2021. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 169/21 од 28.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару Кв 252/21 од 13.10.2021. године усвојен је захтев за изрицање јединствене казне Основног јавног тужиоца Кт 133/21 од 01.02.2021. године па се правноснажне пресуде: 1. Основног суда у Зајечару Кв 59/20 од 14.07.2020. године, којом су преиначене у погледу одлуке о казни: правноснажна пресуда Основног суда у Зајечару К 100/17 од 22.06.2017. године, којом је окривљени АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, правноснажна пресуда Основног суда у Зајечару К 45/15 од 09.11.2016. године, којом је окривљени АА, због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ осуђен на кзну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, и којом му је изречена мера безбедности забрана приближавања оштећеној ББ и оштећеној ВВ на удаљености ближој од 100 метара као и даље узнемиравање оштећених у трајању од једне године, рачунајући од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, правноснажна пресуда Основног суда у Зајечару К 67/16 од 11.04.2017. године, којом је окривљени АА, због извршења кривичног дела угрожавање

сигурности из члана 138. став 1. КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора и то тако што је окривљени АА за наведена кривична дела, применом члана 45. став 3, 60. став 2. тачка 2) и став 3. КЗ, члана 62. став 1. КЗ, члана 552 став 1. тачка 1), 553. став 1. тачка 1) и члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју казну ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, у коју казну му се има урачунати време издржане казне у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, по пресуди Основног суда у Зајечару К 100/17 од 22.06.2017. године, и мера безбедности забрана приближавања оштећеној ББ и оштећеној ВВ на удаљености ближој од 100 метара као и даље узнемиравање оштећених у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, и 2. Основног суда у Зајечару К 410/19 од 28.10.2020. године, којом је окривљени АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, која се има извршавати у просторијама у којима окривљени станује, без примене електронског надзора, преиначују у погледу одлуке о казни, тако што се окривљени АА, за наведена кривична дела, применом члана 60. став 2. тачка 2. и члана 62. став 1. КЗ, члана 552. став 1. тачка 1), члана 552. став 1. тачка 1) и члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци која ће се извршити у заводским условима, у коју му се има урачунати време проведено на издржавању казне затвора у просторијама у којима окривљени станује у трајању од осам месеци, на коју је осуђен пресудом Основног суда у Зајечару К 100/17 од 22.06.2017. године, а која је део јединствене казне затвора у трајању од једне године на коју је осуђен пресудом Основног суда у Зајечару Кв 59/20 од 14.07.2020. године и изриче му се мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци пресуде, и мера безбедности забрана приближавања оштећеној ББ и оштећеној ВВ на удаљености ближој од 100 метара, као и даље узнемиравање оштећених у трајању од 1 (једне) године рачунајући од правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 169/21 од 28.02.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Гордане Добросављевић, и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару Кв 252/21 од 13.10.2021. године.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Горана Добросављевић, у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће одбити предлог јавног тужиоца за изрицање јединствене казне затвора или укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гордане Добросављевић, указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ, коју бранилац у захтеву означава као „повреду Закона о кривичном поступку“.

Поведа кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП постоји, између осталог, када је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно уколико суд изрекне врсту казне која није допуштена по закону или која није предвиђена за одређено кривично дело, или ако прекорачи најмању или највећу меру прописане казне, или ако изрекне споредну казну када то није допуштено, односно не изрекне споредну казну када је њено изрицање обавезно.

Одредбом члана 62. став 1. КЗ, прописано је да ако се осуђеном лицу суди за кривично дело учињено пре него што је започело издржавање казне по ранијој осуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне затвора или малолетничког затвора, суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредаба члана 60. овог законика, узимајући раније изречену казну као већ утврђену, а казна или део казне које је осуђени издржао урачунаће се у изречену казну затвора.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 2) прописано је да ће суд, ако је за кривично дело у стицају утврдио казне затвора, јединствену казну изрећи тако што ће повисити највећу утврђену казну затвора, с тим да јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни, нити прећи 20 година затвора.

Одредбом члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се поступак за изрицање јединствене казне покреће на захтев јавног тужиоца или осуђеног и његовог браниоца ако је против истог осуђеног у две или више пресуда изречено више казни, а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дела у стицају.

Према одреби члана 45. став 3. КЗ ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног кривичног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха кажањавања.

Из цитираних законских одредби, према налажењу Врховног касационог суда, произлази да је дозвољено спајање казни затвора које окривљени по одлуци суда сходно члану 45. став 3. КЗ, треба да издржи на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“) и изрицање јединствене казне по правилима за одмеравање казне за дела у стицају.

Уколико је јединствена казна затвора изречена у трајању до једне године, суд ће ценећи све околности из члан 45. став 3. КЗ, одлучити да ли ће одредити да се изврши на начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“), а уколико је јединствена казна изречена у трајању преко једне године, суд не

може одредити да ће се иста извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује.

Врховни касациони суд налази да је суд усвајањем захтева за изрицање јединствене казне Основног јавног тужиоца у Зајечару Кт 133/21 од 01.02.2021. године и преиначавањем ранијих правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару Кв 59/20 од 14.07.2020. године и Основног суда у Зајечару К 410/19 од 28.10.2020. године у погледу одлука о казни, тако што је окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и пет месеци која ће се извршити у заводским условима, а у коју му се има урачунати време проведено на издржавању казне затвора у трајању од осам месеци, коју је окривљени издржао у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, на коју је осуђен пресудом Основног суда у Зајечару К 100/17 од 22.06.2017. године, која је део јединствене казне затвора у трајању од једне године која му је изречена пресудом Основног суда у Зајечару Кв 59/20 од 14.07.2020. године, поступио у складу са одредбама члана 60. став 2. тачка 2. и члана 62. став 1. КЗ, члана 552. став 1. тачка 1), члана 552. став 1. тачка 1) и члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП.

Према томе, када је јединствена казна изречена у трајању од преко једне године, као што је то у конкретном предмету случај, не могу се применити одредбе члана 45. став 3. КЗ, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ, јер суд није прекорачио овлашћења нити учинио другу повреду закона код изрицања кривичне санкције – казне, већ је по сили закона дошло до измене у начину извршења казне.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА наводи да је „нејасно којим се разлозима првостепени суд руководио када је изрекао овако високу казну са дугачким периодом проверавања, те да ли је уопште узимао у обзир било какву олакшавајућу околност и у којој мери“ и на тај начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП па се Врховни касациони суд није упуштао у разматрање ових навода, обзиром да наведена повреда закона не представља разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 45. став 3. КЗ, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гордане Добросављевић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић